

JÁSZ ATTILA

(jelekethagyok)

Ablaknyílás a mellemen, kitárom a szárnyait, hadd szellőzzenek a szobák, repülje át minden rejtett sarkát a friss levegő, hordja csak tele homokkal, növényi, állati és emberi nyomokkal az idő, csontjaimnak majd egykoron puha homokágya legyen, egy-kettő elsárgulva a felszínen, míg a legtöbb kicsit lejjebb pihen (maradjon az archeológusoknak is valami munka, feladat, terep), de addigra már annyira beborítja a lakást, emlékeim zegét-zugát a homok, hogy a félig tárt ajtókat mozdítani se lehet, belülről is látni majd a festett kék eget, az ablakokat becsukom, lazítok egy kicsit, fekszem, jeleket hagyok a homokon

Egynémaés

Mint Tao Jüan-ming már csak ülök a fűben és hallgatok
Húr nélküli lantom ölelgetem, simogatom, szívem kemény
acélhúrjai sem rezdülnek, mégis szól valami bennem
Talán egy néma és végtelenített szám az empéhármon